

Podpora državi Pennsylvanija odklonjena. Detroit dobi milijone

takej za to prošnjo je namera-

đocen naredile so avdio brenne

je. V taborišču se nahaja še

nekako 500 veteranov. Poroka se, da so med njimi zbruhnili nemiri, kar pa policija zanika. Kar je nemirov, jih povzročajo komunisti, za katere se pa nihče ne zmeni.

Tom Mix tožen za deset tisoč odškodnine

Los Angeles, Cal., 5. avgusta

Tom Mix, znameniti filmski igralec, je dobil tožbo za \$10,000 plačila. Toži ga neki odvetnik, ki trdi, da mu Tom Mix ni plačal odvetniških pristojbin od neke tožbe.

Premoženje avtomobilista

Pokojni Alexander Winton, znani izdelovalec avtomobilov v Clevelandu, je zapustil premoženje, cenjeno na \$500.000.

* 107. rojstni dan je praznovan
i la Mrs. Sarah Clark v Trenton

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROCNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50 Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00 Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75
Za Evropo celo leto \$7.00, pol leta \$3.50.
Posamezna številka 8 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEO and LOUIS J. FIRO, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 184, Sat., Aug. 6th, 1932

ZLATO TELE

Oni dan, ko je Napoleon zgubil svojo bitko pri Waterloo, je bil rojen moderni bog — zlato tele. Imeli so tedaj neznanega menjalca denarja, ki si je že pridobil precejšno premoženje, ko je posojeval zlato princem in vojvodam, da so slednji lahko nadaljevali svoje sebične vojne. Ta menjalec denarja se je nahajal na varnem, daleč proč od prostora, kjer so padale bombe in granate med Francozi in Angleži. Zadovoljen je opazoval z daljnogledom, kako se Angleži držijo napram Francozom. Videl je, kako so se francoske čete topile v dežju svinca in železa.

In ko je menjalec denarja bil gotov, da je usoda Napoleona zapečaten, se je v naglici odpeljal do bližnjega pristanišča in najel najhitrejšo ladjo. Prišel je v Anglijo še predno je tja dospela novica o zmagi Angležev. Najprej je razširil novico, da je bil Wellington, vodja Angležev, poražen na bojišču. In takoj za tem je pokupil tisoč angleških vladnih bonrov, ki so se prodajali za vsako ceno, ker so Angleži bili mnenja, da so poraženi. In preko noči je postal ta človek, Rothschild po imenu, bogat, dobil je moč in oblast v financih. Njegovo premoženje je bilo narejeno. Rothschildi so zmagali.

In od tedaj, prijatelji naši, vi in mi vsak drugi človek na svetu, smo postali žrtve mednarodne finance. Ta dan je dan, ko je moderna financa začela plesti oblako neskončnosti zlatega teleta.

Kako se je to moglo zgoditi? Odgovor je kratek. V splošnem naj rečemo, da se je koncentriralo, osredotočilo, zbralo mednarodno bogastvo v rokah nekaterih. Zgodilo se je to po sistemu ponavljajočih se obresti, sistem obresti, ki ima za podlago princip, da se denar lahko sam pomnožuje do brezkončnih mej.

Ali veste, kaj so ponavljajoče se obresti? Nedavno tega je ameriški narod potom kongresa posodil Rekonstrukcijski finančni korporaciji \$2,000,000,000. To pomeni, da mora sleherni Amerikanec, star in mlad, mož in žena, odrasli kot otrok prispevati vsako leto \$1.00, da se plačujejo obresti tega fonda. Ob koncu drugega leta, ako se ne bo kaj plačalo na glavnico, ako se ne bodo plačale obresti, bo znašal dolg \$2,247,200,000. In po 6 procentov obresti, naraste ta dolg na svoto \$4,000,000,000.

Seveda ni namen teh članov kritizirati obrestni sistem pri postavljeni trgovini. Mi samo prednašamo krivičnost ponavljajočih se obresti. Ako bi posodil 25 centov po 5 procentov ponavljajočih se obresti, in bi se obresti pripisovale originalnemu posojilu skozi 1,500 let, in če bi bilo zlato vredno \$20.00 ena unča, tedaj bi po današnji obrestni ponavljajoči se meri potrebovali kos zlata, ki je 1,465 krat večji kot je vsa naša zemlja, da bi odplačali prvotni dolg, ki je znašal 25 centov. Sploh misliti o tem je strašno in nepojmljivo.

Sistem ponavljajočih se obresti je bil upeljan zgodaj v priletku 19. stoletja. In hitro se je razširil povsod. In če bodo bilijoni, ki so danes posojeni po šest procentov obresti, ki se pripisujejo kapitalu tekmo prihodnjih dvanajstih let, se bo dolg sveta podvojil s samimi obrestmi, obenem se bo pa tudi podvojila svetovna mizerija in brezposelnost, da tako doprinese moderni svet svoje žrtve zlatemu teletu.

Vsa teorija o tem je torej popolnoma napačna. Premoženja nikakor ne moremo zamenjati z izrazom zlatega teleta. Premoženje je to, kar si človek za svoje potrebe ustvari, da lahko udobno živi, zlato pa v podobi zlatega teleta pa je bič človeškega rodu na tej zemlji. Zlato je samo na sebi skoro brez veljave. Če ste lačni, zlata ne morete uživati, in tudi nište še kdaj slišali, da bi zlato potolažilo žejo, razven da je za večno ugasnilo žejo Rimljanu Krasu, katerega so obsodili, da mora izpiti čašo razbeljenega zlata, ker je posojeval na skopuške obresti denar. Zlato vas ne brani pred mrazem v zimi, niti pred vročino v poletju. Zlato ni zdravilo, ki ozdravi krizo, mizerijo in depresijo. Zlato je samo v sebi je le kovina, ki je bolj dragocena kot srebro ali železo, bolj dragoceno iz vzroka, ker je bolj redko. Zlato ni bogastvo, pač pa je zastopnik bogastva.

Dva tisoč let pred prihodom Krista na zemljo so Egipčani rabili zlato v prometu. In dvatisoč let po smrti Krista je še vedno ista navada. Toda zastopnik ne sme nikdar zasedati prestola, na katerem sedi kralj, svetovni narodi. Zlato se ne sme nikdar šteti kot bogastvo. Originalno je bilo vse bogastvo v delu in v zemlji. Pšenica in železo, črede ovac in druge živine, obleka in streha — to so bistvene potrebščine svetovnega življenja.

D O P I S I

Conneaut, O. — V večerajšnjem delavce zopet na delo in bodo delali ves ta mesec le 7 dni. Napravili so pa tako, da jih polovica dela 3 dni na teden, druga polovica dela po ostale tri dni. Tako da bodo v delavnici delali za dva tedna vsak dan, a vsak delavec bo delal le 7 dni za ves ta mesec.

Zadnji mesec, to je v juliju, so delali 6 dni ves mesec, junija

meseca, pa osem dni. Tako se torej dela tukaj že dolgo časa, da bodo ljudje razumeli in če kdo ne verjame tem vrsticam, naj pride k nam in se sam prepriča, da tudi pri nas vlada le Hooverjeva

prosperiteta. Dela, in zaslužka pa ni od nikoder.

Najlepše pozdrave vsem čitateljem tega lista.

Mrs. John Berus.

O SLOVENSKI ZEMLJI

Bratje, v sedlo, vajeti v dlan: Drava nas zove, Jadran rjove, vranci naj skrešejo trde podkove, bratje — naprej!

R. Maister: Naprej. Prelepa je naša slovenska zemlja! Vse ima: polja in gore, žita in rude, ravnine in gozde! In pota na morje proti jugu teko po tem nebeškem svetu! Zato ni čuda, da se je boj bojeval od pamtveka za ta kočček sveta, vsak bi ga rad imel, da bi imel s tem ključ proti jugu na morje. Koliko razdejan in opustošen je videla ta zemlja! Nebroj sovragov je pridrl semkaj: od severa, od juga, od vzhoda, od zahoda. Vsi, vsi bi radi vladali na to sveto zemljo, da bi ji grabili sadove sreče in blagostanja. Krepko se je ustavljal rod, še preden so prišli Slovenci v te kraje, navalu tujcev, drzno je branil svoja polja, svoje gore, svoje reke, mogočno je ščitil svojo vero in vse svoje najdražje, toda kloniti je moral. In zemlja čudovita, nebeška je postala rob tujcev, pohlep sovražnika. Toda tudi temelji mogočnih Rimljanov so se zamajali in zrušili v prah! In mnoga ljudstva, divja, pohotna so drvela po sveti naši zemlji, uničevala in morila pred seboj, kar jim je zastavilo pot. Končno je prihitelo v ta opustošeni svet ljudstvo, ki je hotelo ostati tu, da mu bo nova domovina. Slovenci! Vzljubili so te visoke gore, de-roče reke, svetla jezera in male ravnine. S pridno roko in z novim veseljem so začeli obdelovati polja, da so jim rodila rž in pšenico kot nekdanj. Uredili so si svoje stvari kot so bili navajeni v stari domovini. Zopet so se zbirali županji in velnožje na zborovanje, da si uredijo "v domačih segeh utrjene postavbe". Hoteli so živeti mirno, brez nasilja, zadovoljno in pošteno. Toda to ni bilo všeč sosedom, ki so se pohlepno ozirali po zadovoljnih ljudeh in so jih hoteli podjarmiti. Hrabra se je boril Sloven, junaka odbijal navale tujcev, toda premoč in sila sta končno zmagala in podjarmila Slovence. Mnogo je bilo prelite krvi saj

"Kri po Kranji, Korošani prelita, napolnila bi jezero." Toda še vedno je bdela med njimi zlata pesem svobode in kadarkoli je bila prilika, so se zbirale slovenske trupe ter pokazale svetu, da ne klonajo. Svetle točke na obzorju svobode: Samo, Ljudevit Posavski, umeščanje koroških vojvod, kmečki upori s svojim Matijem Gabcem, upori proti tlačanstvu grofov in tujih velikašev, borbe s Turki so jasen dokaz, da rod ni klonil, temveč je trdno stal in čakal. Po naši zemlji so pa ošabno gosposodovali tujci, kruto pritiskali z vladno domače sinove, jim ukazovali ter jih zasužnjevali duševno in telesno. Hoteli so jim iztrgati celo najdražje, kar so imeli: sveti materini jezik, da bi si jih tako popolnoma podvrgli. Pri tem so minevala stoletja. Še vedno se je krepko držal slovenski rod in čuval največji zaklad — materni jezik. Skoro se je zdelo, da ne bo konca trpljenja in da ga bodo popolnoma uničili. Prišla je nadenj še velika, toda zadnja preizkušnja — svetovna vojna. Strašno pot gorja, bridkosti in preziranja so hodili slovenski ljudje. Kakor da bi se vse zaklelo proti ljubi

moderna časa. Toda tudi ciganani so se spremenili in postali moderni, posebne ciganske trope, ki se nahajajo v bližini večjih mest v Nemčiji, Angliji, Italiji in Ameriki.

Rujavokožni ciganski rod je še vedno obdan s skrivnostno romantiko, ki pa se spremenila, ako jo približje pogledamo v pravo revščino. V teh otrocih starega in skrivnostnega plemena vidimo ostanke primitivne kulture,

slovenski deželi, so divjale sile tujcev, da bi sedaj dovršile, česar stoletja niso mogle. Ni čuda, da je klonilo marsikatero slovensko srce. Strah, trepet, posirovelost, maščevalnost so zavladovali in ubijali naše ljudi. Toda tudi štiri grozna leta so minula, svet zarje svobode je zazarel in pretrgal tisočletne rob-ske vezi. Kakor odrešilne besede so vzplamtele v srcih slovenskih majniška deklaracija, Wilsonovih 14 mirovniških točk in končno propast osrednjih sil. Koliko svetega navdušenja, koliko velikega upanja je tedaj prešinilo slovensko srce! Z brati po rodu in jeziku eno, prosti nadvlade tujcev, svobodni v svobodni državi! Toda tudi v to kupo veselja je kanila grenka kaplja usode. Niso se zmenili za pravilne besede, da se mora dati vsakemu, kar je njegovega. Zopet so dvignili glave močnejši, številnejši in potepali svete pravice malega naroda. Razepljen je slovenski rod in le del je tako srečen, da je združen z brati po rodu v svobodni Jugoslaviji. Prebliži me meja, ki nas loči in razdvaja. Zavedajmo se vedno in povsod, da je Goriška, Trst, Istrin in vzhodna Benečija naša zemlja, kjer prebivajo naši ljudje, četudi so mnogi klonili pod pritiskom tujčeve sile, ki je zlo-mila njih odpor, da so pozabili na svoj jezik in narodnost. Naša meja mora biti na zapadu Taljament in od Taljamenta črta mimo Vidma (Udine) do Gradiške, od tu pa južni tok Soče. Pa tudi na severu žive še naši ljudje, katere je nesrečni plebsit pod pritiskom stoletnega trpljenja in zvičajnih obljub odcepil od svoje matere. Vsa južna Koroška, to je vsa Zilska dolina do Beljaka in črta do št. Vida ob Glini, od tu pa črta do državne meje na bivšem štajerskem, je slovenska zemlja. Po-prava severne državne meje je potrebna, saj nam morata pripasti tudi Špilje in Radgona.

Nujna bi morala biti tudi državna zveza med Severnimi in Južnimi Slovenci. Že na mirovni konferenci v Parizu so se Čehi zelo trudili, da bi dobili skupno mejo z Jugoslavijo. To bi bil svet med Donavo in Rabo, katerega so imenovali "Koridor." Po madžarski statistiki, ki je vse prej kot pravična, živi na tem ozemlju 70,000 Hrvatov in Slovencev. Poleg teh se je naselilo zlasti ob Donavi mnogo Slovakov iz Nitre in Trenčína. Po češkem načrtu naj bi del "Koridora" ob Donavi pripadel Češkoslovski, večji del pa Jugoslaviji, tako bi bil velik del Gradišanskega, katerega je mirovna konferenca prisodila Avstriji, prišel pod Jugoslavijo. Središče bi bilo mesto Sobotiše. S tem bi se pretrgal stik med Avstrijo in Ogrsko in odpravilo bi se mnogo političnih zvez, ki izza sklepa miru vznemirjajo vso Evropo.

To bi morale biti naše severne in zahodne meje. Mirovna konferenca je odločila drugače. Tako so zakrvaljevale rane na našem narodnem telesu in te rane so odprte, nezacelejene še danes! Koliko hudih preizkušenj so prestali in koliko dragocene krvi je bilo prelito, da dobimo nazaj, ker je našega? Ali naj bodo te žrtve zaman? Nikakor ne! Zato zahtevamo: "Vrnite nam, kar je našega!"

Ljubljanski "Bojovnik."

MODERNI CIGANI

ki se kaj čudno vjema v današnje moderne čase. Toda tudi ciganani so se spremenili in postali moderni, posebne ciganske trope, ki se nahajajo v bližini večjih mest v Nemčiji, Angliji, Italiji in Ameriki.

Moderna časa. Toda tudi ciganani so se spremenili in postali moderni, posebne ciganske trope, ki se nahajajo v bližini večjih mest v Nemčiji, Angliji, Italiji in Ameriki.

Moderna časa. Toda tudi ciganani so se spremenili in postali moderni, posebne ciganske trope, ki se nahajajo v bližini večjih mest v Nemčiji, Angliji, Italiji in Ameriki.

Moderna časa. Toda tudi ciganani so se spremenili in postali moderni, posebne ciganske trope, ki se nahajajo v bližini večjih mest v Nemčiji, Angliji, Italiji in Ameriki.

Ti počestni vitezi ne potujejo več iz kraja v kraj na polomljenih vozovih, v katere so vprežena stara kljuseti, ampak imajo že avtomobile najmodernejših modelov. Cigankne nastopajo danes po mestih elegantno in znajo svojo vabljivo zunanost dobro izkoristiti. Toda to je samo na videz. Še vedno so in ostanejo stare vedeževalke in napovedovalke sreče, ki zvesto verujejo tradicijam svojega rodu.

Ena takih "modernih" cigank je objavila v nekem londonskem časopisu zanimive podatke. Najprej prizna, da ne zna pisat ne brat in da je morala svoje izjave diktirati neki žurnalistinji, ki jih je zapisala. Ta ciganka je prepotovala najmanj polovico sveta. Bila je po vsej Evropi, posebno mnogokrat v Londonu, v Ameriki in Egiptu. Poleg ciganskega žargona obvlada tudi več drugih jezikov.

"Cigankne so čuden zarod," pravi ta ciganka. "Tudi če se mešajo med druga plemena, vendar nikdar ne pozabijo, da so le ciganke. Zato se pa zelo malo-kdaj pripeti, da bi ciganka poročila koga drugega kot le ciganka. Če bi storila to, bi bila izključena iz svojega rodu. Ciganka ne bo obiskovala nikdar plesne prireditve, razen ciganskih. Cigani imajo svoje posebne plesne, divje in opojne, karšnih ne more prirediti nobeno drugo človeško pleme. Ako živijo ciganka s ciganom, se nihče

V nedeljo 7. avgusta (jutri) nas bo peljal naš slavni in kore-njaški predsednik Janez Brus na zakope St. Clair Rifle kluba na Močilnikarjeve farme. Kakor je poročal adjutant John Dolenc, se je sovražnik dobro utrdil in da je vozil municijo v svoje zaklede že zadnja dva tedna.

Naš bataljon bo operiral od točke: Maksova štala proti jugu. Rainbow klub, s katerim smo podpisali pogodbo, da v skrajni sili branimo eden drugega, nam je obljubil pomoč in bo v odločilnem trenutku pognal svoje sile v bojni metez od južne strani. Tako bomo sovražnika stisnili od dveh strani, da mu ne bo kazalo drugega kot reči: Naprej ne vem, nazaj ne smem!

Potem, ko bomo pognali sovražnika iz okopov in ga prisilili na predajo, bomo pa koncentrirali naše čete pri zalogi municije. Naš poveljnik, divizionar Brus, bo imel kratek, a sila gor-ječ nagovor na svoje čete, regimentni trobentač Gorjanc, ki si ga bomo za to priliko izposodili od St. Clair Rifle kluba, bo zatorbil juriš in z božjo pomočjo bomo naskočili municijska skladišča v kantini. Tam bo veljalo geslo: uničiti vse! Municije ne bomo vozili domov, ker se tako roba spridi, ako je predolgo na zraku, zato bomo pokončili vsako stvar takoj na mestu. Mitraljeze, šrapnel, ekrazit, ročne granate, "debele Berte," sendviči in drugo, vse bo uničeno v nedeljo popoldne.

Od našega bataljona je poklicana pod orožje vsa redna in rezervna armada. Vsi letniki, tudi oni iz okupacije v Bosni, naj bodo tako prijazni in se "meldajo" k krožju na zasedenem ozemlju in sicer točno ob 1:30 popoldne v nedeljo 7. avgusta, leta 1932 po Kr. rojstvu.

Za to tekmo, ki se vrši v nedeljo med St. Clair Rifle klubom, Rainbow Hunting klubom in Euclid Rifle klubom, vlada velikansko zanimanje. Nekateri so že tudi stavili na ta ali oni klub. Tudi pisec teh vrstic je stavil tri cckine po pet centov, da bo en klub gotovo zmagal.

Na 27. julija in 4. avgusta smo pa takole streljali:

Gole 12 —
Mandel 22 19

ne zgleduje, ako imata kopico otrok. Cigan nikdar ne zapusti svoje žene in svojih otrok.

"In kaj je mičnejšega in lepšega kot je ciganska ženitev? Kvečjem morda ciganski pogreb. Cigani pokopujejo svoje mrtve k njih prednikom, pa naj ti počivajo še tako daleč. Njih vera je, da mrtvec ne more počivati v miru na pokopališču, ako ne leži med svojci. Neka ciganka iz Evrope, ki je poročila nekega cigana v Ameriki, je napravila oporoko, da se mora nje-no truplo po smrti prepeljati nazaj k njenim umrlim prednikom. Balzamirali so jo in položili v tri krste in preteklo je sedem mesecev, predno so jo položili na pokopališče, kjer so ležali njeni predniki."

Ciganka nadalje pripoveduje, da ima rdeče pobarvan Buick avtomobil, v katerem se bolj udobno živi, kot v najlepšem hotelu.

"In dobro živimo, mi cigani!" se pohvali ciganka. "Naši možje so izvrstni divji lovci in nam preskrbe najboljše divjačino za večerjo. Ampak če kdo misli, da jemo z rokami, se moti. Pri-jedi rabimo srebrne nože in vilice. Vsaka ciganka je danes izvrstno veščbana za vožnjo avtomobila in tudi popraviti ga zna, če je potreba. Me ciganke se sicer oblačimo moderno, toda v srcu smo in hočemo ostati le ciganke."

EUCLID RIFLE and HUNTING CLUB.

J. D.

Dnevna vprašanja

Prah	12 16
Marn	16 15
Leonardi	21 —
Dolenc J.	16 20
Dolenc S.	22 16
Blakar	23 19
Bruss	— 15
Sepic	— 16
Jerič	— 17
Jerman	— 13

Odgovori na vprašanja

1. Katera stranka je zmagala pri zadnjih volitvah v Romuniji?
2. Koliko je staro gasilno društvo v Kamniku v Sloveniji?
3. Katera pivovarna je največja in najboljša v Franciji?
4. V katerem letu je Roosevelt postal prvi predsednik?
5. Koliko je danes vrednih 1000 jugoslovanskih dinarjev?
6. Kdo je bil Engelbert Humperdinck?
7. Kaj je glavno mesto države Californije?
8. Kateri predsednik se je izjavil, da Amerika pripada samo Amerikancem?
9. Kaj pomeni beseda hidrant?
10. Kako se je imenovala boginja smrti pri starih Slovanih?

Odgovori na vprašanja

1. Kmetška stranka, ki ni posebno naklonjena kralju.
2. Letos je obhajalo petdesetletnico.
3. Pivovarna "Les Grandes Basseries de Chagnieu-les", katero je pred 35. leti ustanovil naš rojak Frank Trapič, ki se je pred 55. leti izselil iz Podrožice na Koroškem v Francijo, kjer je s svojo marljivostjo in vztrajnostjo postal velik industrijalist.
4. Leta 1901, ko je bil umorjen predsednik McKinley.
5. \$18.75.
6. Znamenit nemški skladatelj, rojen 1854, umrl 1921. Znan je po ljubki operi "Hansel und Gretel."
7. Sacramento.
8. James Monroe.
9. Hidrant je naprava, potom katere se sesa ali dobiva voda iz glavnega vodovoda.
10. Morana.

Če verjamate al' pa ne.

Bolnik gre k zdravniku, da ga preišče in zapiše zdravilo. Zdravnik ga natančno preišče in končno izjavi:

"Slabo je z vami! Vodenični ste, vodo imate v želodcu."

"O, tisti slepar od tega gostilničarja! Saj sem vedno trdil, da ne toči poštene pijače!" se hudi bolnik.

Za pogrebom milijonarja Rothschilda je šlo mnogo sorodnikov, ki so se kar topili v solzah za pokojnim. Bilo je pa tudi za pogrebom mnogo drugih ljudi. Med temi je bil eden, ki je bil precej slabo oblečen in ki je pre-lival debele solze. Tega vpraša znanec:

"No, kaj se pa ti kisaš, saj nisi bil Rothschildu nič v sorodu?"

"Saj ravno zato se pa jočem."

Kmet je šel v Ljubljano, da vzame tisoč dinarjev iz hranilnice, da izplača hčeri doto. Ko mu uradnik našteje denar mu reče, naj še on prešteje, da se prepriča, da je prav. Kmetič začne šteti in ko našteje do 800 dinarjev, reče: "Do tukaj je vse prav, torej bo drugo tudi štimalo."

Tri sestre, tri stare device so živele v svoji hišici v samotni ulici. Po starših so podedovale dovolj denarja, da so se lahko preživele. Za moške pa niso kar nič marale in sklenile, da ostanejo "ledig pa frej" do smrti.

Nekega dne potrkna na vrata berač in ko pride ena teh sester odpirat, jo prosi, če bi mogel dobiti kaj ponošene obleke, kak suknjič ali hlače, zlasti pa hlače, ker so njegove že davno zasluzile pokoj.

"Ah, ljubi moj mož," reče devica, "kako pa naj vam dam hlače, ko nimamo nobenega moškega pri hiši; samo tri uboge žene živimo tukaj."

Berač se odstrani, nevoljno mrmrajoč nekaj v brke.

Ostali dve sestri, ki sta slišali razgovor, pa padeti po sestri, rekoč: "Oh, križana gora, kaj si pa napravila! Rekla si beraču, da ni nobenega moškega pri hiši, sedaj bo pa ponoči vliomil v našo hišo in nas oropal."

Tedaj pa hitro odpre tista, ki je z beračem govorila, vrata in zakliče za beračem:

"Prejle sem vam rekla, da nimamo nobenega moškega pri hiši, ampak to je samo podnevi. Ponoči je pa vedno kateri pri nas!"

Premožen kmet pride prvič v Ljubljano po opravkih. Ko je nakupil vse, kar je potreboval, stopi še na vrt restavracije "Pri levu," da spije par vrčkov pive. Ko ga je spil kakih deset vrčkov, ga je narava spomnila, da mora odtočiti, pa gre na kraj, kamor je videl druge odhajati in priča ti-sti prostor. In ko le ne najde, kar je iskal, zagodnja: "Sakra-bolt je to čudno! Tukaj je zapisano 'za gospode,' tam je zapisano 'za dame.' Ampak kako hudika, da ni nikjer zapisano 'za kmete.'"

Mlada zakonska ženica reče svojemu možiku: "Poldek, jaz bom še nekaj pospravila, ti pa deni kuhat jajca in jih skuhaj na mehko. Vsako jajce se pa ne sme kuhati več kot tri minute."

Čez kakih petnajst minut pride žena v kuhinjo, da bosta z možem pojedla kuhana jajčka, pa kako se začudi, ko vidi, da se jajca še vedno kuhajo. "Kaj pa delaš?" zavpije nad možem, "saj se bodo jajca skuhalo na trdo!"

"No, ja, kaj nisi rekla, da se mora vsako jajce kuhati po tri minute? Šest jajec je, vsako se bo kuhalo tri minute, to znese pri meni 18 minut."

OB SOČI

Poletje petnajstega. Tedaj še ni bilo na naši strani pravega kritja, skoro nobenih zaklonov za moštvo, samo nekake kamini- te ograje. Za temi ograjami šibka obramba, rezerv nikakih. Sovražnik je to slutil, ne, naravnost videl je našo revščino in je silovito nastopal.

K dobrdopski višini je bil usmerjen njegov glavni naval, se razume. Toda tudi k Banjski planoti je silovito pritiskal, saj tare je slutil vrata v notranjost dežele. Ključ Banjšice pa je bila Zagora — in ta ključ je tical v rokah Bosanca Turudi- je.

Že tedne in tedne se bije besen boj za izhodišče pri Plaveh in v Zagori. Plavi gore, se rušijo, v Zagori je sodni dan, domovi ginejo, se pogrezajo, a Soča vre v vročini pekla. Turudijski bataljon ždi med grobljami, žive duše ni videti v dimu in trušcu, le baterije govore svojo težko besedo, govore kar naprej. Ko nehajo, buške na Zagoro vadenajo, lovje; in tedaj vstanejo Dalmatinci iz grobelj, kakor duhovi, bridki, a strašni v svojem srdu. Prične mrzlično regljanje, šklopot pusk. Valovje zastane, pada, se trga nazaj. Dalmatinci so obračunali nad njimi zavoj ljo nemilostnih udarcev topov.

Ogenj topov bruha znova, tem- huje, obrambo kani zabiti v zem- ljo. Čisto miren ždi v zaklonu Turudijski gospodar. Že tretji dan nikake zveze z zaledjem, te- lefon je razsekane na kose. Le- sam sebi zaupa gospodar in svo- jim vestim. Kaj mu more na- diti brigadir Nowak brez briga- de, kaj divizionar brez rezerve? Le nekaj teži gospodarja: ve? Le nekaj teži gospodarja: ve? Le nekaj teži gospodarja: ve?

Sovražnik naganja sveže sile v boj. Najjačjo divizijo nad Tu- rudija. Brigade iz Forli in Ra- vne, leopard, divje, vroče. Dve elitni brigadi, ponos sovražniko- ve tretje armade. — Avanti! Turudijski mora na tla! Dva- najst tisoč svežih spočitih — pro- ti petim stotinam raztrganih, iz- mučenih, lačnih... Avanti!

In leopardi so se zagnali v boj. Res srčni borci, niso zastali v medpolju, niso se strašili mitra- ljez, ne ognja pusk. Naravnost naprej, na nož... In so se spo- prijeti leopardi z dalmatinskimi levi.

Klanje. Levi zbesne, leopar- di omahujejo, ne morejo prega- ziti obrambe. Na tleh se zvija- jo v vročih mlakužah, a tudi mnog lev med njimi izdiha... Napad je zlomljen.

A sosedi na desnem krilu po- pušajo, pri Plaveh je prodrli so- vražnik. Linija levih sosedov se lomi, upogiba, Madžari beže... Turudijska stiska zobe: osrčje obrambe je ogroženo — že tre- skajo bombe od strani, joj, že prav v hrbet Dalmatincem. Go- spodar sprevidi opasnost in se s svojimi naglo umakne gori v ravnovesje nove obrambne lini- je.

Tedaj se je znočilo. Fronta razpaljena, zaudarja smrad ek- razita in mrtvecev... Turudi- ja ne leže. Ubija se vso noč s svojim "kontra-šturmsistemom" za pehoto in za topove. Ne mo- re preboleti izgube ključa...

Zjutraj ga zro njegovi zvesti, pričakujejo novih ukazov. Go- spodar odbere najprej svoje ra- njene častnike in šarže pa na- žene z njimi Madžare kopat re- zervne jarke k Sveti gori. Ma- džari nek idu k vragu! Nato ukaže svojim momcem: "Nazaj v Zagoro!"

Samo to reče — in so ga ra- zumeli. Nazaj v Zagoro! Stra- šna pot. Treba pregaziti divizi- jo leopardov-udarnikov... Go- spodar jim razloži svoj načrt, jih razpostavi — pa ajde, udri- bij, ključ mora nazaj!

cvet tretje armade d'Aosta... Gospodar je hitel k svojim bit- nicam pa jih našel za bežečimi trupi. Njegovi momci so legli v svo- je zaklone in bili zopet mirni... Kakor bi se ne bilo nič zgodilo. Nočili so gori v sveži liniji, ob jutranjem svitu so vstali pa se podali nazaj v Zagoro. Sinoči so jo bili ostavili. In zdaj so tu, krotki žde v svojih jazbah pa nič ne mislijo. Niti ne na pot, ki so jo pregazili in je bila tako strašna... Nič, samo trudni zro predse, blagi kot jagnjeta...

CRUSADERS

Načelnstvo Crusaders iz cleve- landskega okraja je prevzel se- daj senator Laurence H. Norton. Crusaders je znana organizacija, ki se bori za odpravo prohibici- je. Poprej je bil načelnik te sekcije Philip R. Mather. S se- natorjem Norton je dobila ta or- ganizacija moč, ki je poznana, da se bo boril za to stvar z vso silo. Senator Norton je znan v najbolj prominentnih klubih v Clevelandu in New Yorku. Drugi člani izvrševalnega odbora Crusaders so: Julian C. Bolton, Rabbi Barnett R. Brickner, Frank E. House Jr., James Mal- ly, Rev. E. G. Mapes, Philip R. Mather, Gerard Philliod, Hon. Jos. F. Sawicki, Rt. Rev. Msgr. J. F. Smith, Dean Solenberger, Hon. Martin Sweeney, Charles J. Wolfram, Ralph Newman, tajnik.

MODA PRI RIMLIJANIH

Že pri starih Rimljanih je bi- lo veliko vprašanje glede mode. Tako je rimski cesar Elagabalus ustanovil "senat žensk", ki je odločeval o ženski modi in eti- keti.

OČI SE TUDI IZPREMENE

Člani raznih ekspedicij, ki so se nahajali dlje časa v polarnih krajih brez solnčne svetlobe, so naenkrat opazili, da so dobile njih oči plavo barvo, ne glede na to, kakšna barva je bila prej.

V Detroitu so bili prišli na sled, da se vtihotaplja tuje iz Kanade. Vsak je plačal do \$125, da so ga vtihotapili v Zed. države z obljubo, da bo tukaj dobil delo. Vlada je napravila pogon na te tuje in jih v enem dnevu aretirala v Dearbornu, predmetje Detroitu, nad 100. Slika kaže, kako aretirance spravljajo v policijske vozove. Vsi bodo deportirani.

DR. FR. DETELA:

HUDI ČASI

I.

Bilo je v začetku vinotoka 1. 1809.; po Dolenjskem se je tr- galo grozdje. A dasi je obetala trgategv lep in dober pridelek, vendar ni zbužala tistega pre- šernega, brezskrbnega veselja, ki se je razlegalo prejšnja leta po vinskih gorah. Preresni so bili časi. Dolga vojna je razde- vala avstrijsko državo, in deže- la Kranjska je prehajala iz rok v roke. Takrat so ji bili gospo- darji Francozi. De ostanejo da- lje časa, ni mislil nihče. Saj so se bili pred dvanajstimi leti sa- mo mimogrede pokazali v deže- li in pred štirimi leti so se mudili na Kranjskem samo štirinajst dni; kdo ne bi bil pričakoval, da se tudi sedaj kmalu umaknejo, čeprav sta že bila pretekla dva meseca, odkar so bili prišli v deželo! Vojna sreča se še ni bi- la odločila; širile so se govorice sedaj o avstrijskih, sedaj o fran- coskih zmagah. Prvim ljudje ni- so prav verjeli; zakaj ime Na- poleonovo je bilo veliko in slavno po vsej Evropi, in trosile so se te novice le skrivnostno, nati- hem po nekdanjih avstrijskih uradnikih in vojaki, katerim so bili že tolikrat prehitro verjeli; saj se je bila še vsaka vojna s slavnimi zmagami in slavnimi poročili pričela, končala pa s po- razom. A tudi poročilo o fran- coskih zmagah niso povsem za- upali; niso si namreč želeli teh zmag, ki so se le preveč pouda- jale v javnosti in preslovesno praznovali; kdo bi bil tudi ver- jel, da pade Avstrijec v vsaki bitki toliko in toliko tisoč, Fran- cozo pa le par mož, kakor se je razbojnavalo o vsaki priliki! Motilo je ljudi še nekaj druge- ga. Poprejšnje leto se je nam- reč zbirala črna vojska, si pri- pravljala orožje in se urila; da bi se bilo to brez namena zgo- di- lo, ni mislil nihče. Tako je gle- dala množica Francoze kot za- časne, tuje gospodarje, za katere se ni treba dosti meniti, katerim se ni treba pokoriti. Upornost so netili še graščaki in poprej- šnji uradniki, ki so bili sedaj brez službe. A niti oni uradniki, ki so bili prestopili v francosko slu- žbo, niso verovali v stalnost no- vih razmer in niso kazali poseb- ne gorečnosti za nove gospodar- je. Ravno s tem pa so mnogo koristili ljudstvu in je obvaro- vali marsikake škode. Tisti pa, ki so se imeli za posebno preme- tene, so se v obraz Francozom laskali, skrivaj so pa rovarili proti njim; iz prepričanja vdan jim je bil malokateri. Vse to je

begalo preprostega človeka, ki je umel to dvoje: in ki je le čakal, kdaj ga pokliče kak cesar- ski dostojanstvenik javno v boj. Če vzamemo vrhutega v poštev še nadloge, kakršnih privede s seboj vsaka vojna, in zlasti sil- no povišanje davkov, si lahko mislimo, kako je vse to kalilo in grenilo običajno veselost je- senskega praznika po Dolenj- skem.

V Novem mestu je stal cel francoski polk pod poveljstvom generala Zuchija, in marsika- teremu dobrodušnemu Novome- ščanu, ki je pokušal novi most je zastal v grlu, če se je spomnil, da ima doma tri ali štiri kozje- brade Francoze, ki niso zado- voljni ne z jedjo, ne s postrežbo, ne s stanovanjem; zgrabila ga je jeza, da se je hitro ozrl okoli sebe in preklel vse Francoze.

Bridkeje pa se je stisnilo sr- ce mestnemu policaju Jerneju Korenčku, ko se je ustavil neke- ga jutra pred hišo župana in po- štarja Jelovška, da bi prebral uradne naredbe. Ostrmel je, si pomel oči in pomislil, če je prej- šnjega večera res toliko pil, da bere zdaj narobe. Toda ne; bila je istina. Na vrata je bil nabit bel papir, kjer se je bralo zapi- sano z debelimi črkami: "Pobij- te Francoze!" In to med uradni- mi naredbami! Korenček je otipaval papir, prešel s prstom črko za črko in našel, da je tako zapisano in nič drugače. "Bog pomagaj!" je dejal prestrašen, "kaj mi je storiti?" Nekaj ča- sa je premišljeval, potem pa je sklenil, da ni njemu to nič mar, da naj si župan glavo beli, in šel je klicat župana. Župan je mir- nosno vprašal, kdo bi bil pribil ta list.

"Študentje, kdo drugi!" se je odrezal Korenček. "Ali ste koga videli?" "Videl nisem nobenega, am- pak mislim tako."

"Če nič ne veste, idite, strgaj- te z vrat in molčite!" Korenček je odšel nezadovo- ljen; premalo se je bilo uvažilo njegovo odkritje. Nič naj ne zvedel svet o tej stvari? Čemu se pa nabija na vrata? Skriv- nostno je začel Korenček klicati ženske, ki so prihajale na trg po vodo.

"Jera, Mica, Neža, ali znate brati? Pojdite sem!" "Kaj pa je?" so se oglasile ženske in se začele križati, ko jim je Korenček kazal in bral list.

"Za božji čas, Korenček," so popraševale, "ali veste, kdo da bi bil to naredil?"

"Kaj bi ne vedel!" se je po- nesel Korenček in iztegnil roko, da bi odrgal list; nasproti pa mu je zagrmel tako odločen: "Stoj!" da mu je omahnila ro- ka. Ženske so se razpršile s ška- fi domov pripovedovati, kaj da se je zgodilo; kako je Korenček odkril zaroto, zalotil zločinca in ga oddal oblastu, ki ga je za- prlo in ga bodo dali ali ustreliti ali obesiti.

Okrožni komisar Konrad Apert pa, ki je bil prisopihal ves srdit, je pestil Korenčka in ga pošiljal po župana in po mestne svetovalce, da pridejo in pregle- dajo ta zločin. Zbrala se je kmalu tolpa radovednih ljudi, ki so se poluglasno pomenkovali, si kazali usodni nabitek in delali neslane opazke na veliko jezo ko- misarja, ki je hodil pred hišo gori in doli rdeč ko puran. Po- lagoma je prišel župan in za njim nekaj svetovalcev, ki so vsi potrdili, da je list res nabit in na njem zapisano: "Pobijte Francoze!" Komisar je ostrmel in vsa kri mu je šinila v glavo. Srdito in zaničljivo je pogledal župana in začel kričati nanj, da ne skrbi za javno var- nost, da se ne drži prisage, zato da se mu mora vzeti iz rok poli- cija in županstvo. Župan je zmignil z rameni in menil, da je to neumna šala kakega nezrele- ga mladiča.

"Šala!" je vzdiknil komisar, še huje razkačen. "In prav tak list je nabit nakresljen in prav tak na prostiji, kjer stanuje nje-"

V Mineola, N. Y. so obtoženi štirje policisti umora ne- kega jetnika, ki so ga baje pretepli v ječi. Od leve na desno so: Charles Zander, Leslie Pearsall, poročnik Jesse Mayforth in detektiv Charles Wesser.

ga prevzvišenost sam gospod ge- neral."

"Kaj hočete torej?" se je vte- knil mladi svetovalec Gregorič. "Glejte, gospod komisar, tukaj na trgu je glavna vojaška stra- ža, in gospoda generala stražita po dva vojaka noč in dan, a no- beden teh vojakov ni nič videl in nič slišal, ko se jim je pred nosom nabijal list na zid. Ko- renček seveda, ki nadzoruje vsa- ko drugo noč sam vse mesto, ta bi bil moral to zapaziti!"

"Čuda naj delam — za dvaj- set frankov na mesec!" je pri- trdil Korenček, ki ga je bil za- govor ohrabil. "Toliko hrupa za tako malen- kost!" je dejal župan in strgal nesrečni list z vrat kljub ugo- varjanju komisarja, ki je skakal in vpil: "To imenuje župan ma- len-kost, če se preti s smrtjo Francozom, če se neti upor, če se podpihuje ljudstvo, ki itak ne zna ceniti dobrot francoske vla- de in si želi nazaj pod, stari ja- rem! Vi niste sposobni skrbeti za javno varnost, za javno bla- gajno. Odvzela se Vam bo po- licija in dostojanstvo."

"Slišiš Korenček?" je sunil nekdo policaja.

"Kakor hočejo," je dejal Ko- renček mirno; "za dvajset fran- kov na mesec ga ne dobodo, ki bi bil zatorej."

Svetovalec Andrejko, ki je bil miroljuben mož, pa je jel pogo- varjati razburjene duhove.

"Prečastiti gospod komisar," je prosil, "ali bi ne bilo najbolj- še, da se vse to potlači, preden še kaj zve njega prevzvišenost gospod general? Samo žalilo in jezilo bi ga, in vendar ga imamo vsi radi."

"Kako pa!" se je rogal komi- sar, "od vseh strani se sliši, ka- ko se slavi drugod gospod gene- ral; kaj pa je storilo Novo me- sto?"

"Kar še ni, pa še bo, gospod komisar; samo potlačimo to sit- nost!"

"A premislite!" je udaril ko- misar s palico ob vrata. "Tu sto- ji: Pobijte Francoze!"

"Saj bi bilo najboljšje," je pri- stavil poluglasno Gregorič in se obrnil stran; slišal ga je komi- sar in planil besen proti nje- mu.

"Gospod župan, gospod žu- pan!" je klical in držal za suk- njo svetovalca, ki se ga je otre- sal, "za pričo Vas pozivljam; Vi ste slišali, kaj je rekel gospod Gregorič."

"Jez?" se je čudil župan.

"To je predrznost!" je besnel komisar.

Župana je grizla jeza; a bal se je komisarja, ki je zaradi svojega dobrega mišljenja veli- ko veljal pri poveljniku in bil znan kot škodoželjen in maše- velen človek.

"Slišal je policaj," se obrne do Korenčka.

"Kaj da bi bil slišal, gospod komisar?" je vprašal Korenček. "Gospod svetovalec Gregorič je rekel, da bi bilo najboljšje po- biti Francoze."

"Da bi bil gospod svetovalec to rekel, tega jaz ne vem; pa pa kjer je toliko ljudi skupaj, govore vse sorte. Nekdo, to vem, je rekel, da bi bilo najboljšje, če se razpusti policija, in še po- drebra me je sunil. Toda jaz sefa v Bostonu.

ne menim prav nič, če me tudi zapode. Za dvajset frankov na mesec je preveč sitnosti." Lju- dje so se naglo razšli, ko je za- čel komisar na pričo klicati se- daj tega, sedaj onega. Nihče ni hotel pritrčiti, da bi bil kaj sli- šal; nobenega prijatelja komi- sarjevega ni bilo blizu. Srepa je gledal svetovalec Gregorič in jeza ga je prevzemala, ko je vi- del, kako ga lovi komisar zara- di nepremišljene besede. Obr- nil se je, da bi odšel; a ustavil ga je zopet komisar, češ, da mo- ra iti gledat še k prostiji in h kresiji.

"Jaz ne grem nikamor," je de- jal odločno, boječ se svoja na- gle jeze. "Dosti je drugih zra- ven, in tudi ne vem, v čigavem imenu nas pozivljete Vi, gospod komisar. Ali imate pooblastilo od gospoda glavarja ali od gene- rala? Pokažite je; sicer ne vem, zakaj vi se Vam pokoril ves me- stni zbor."

"To boste kmalu zvedeli," je dejal komisar trdo, "in upognil se Vam bo uporni tilnik. Umeje- te?"

"Umejem, gospod komisar, umejem," je dejal Gregorič trp- ko. "Pred dvema mesecema Vam ni bil nihče zadosti avstrijski, sedaj Vam ni nihče zadosti fran- coski. Dajte vendar, da si od- dahnemo, preden se zasučemo iz- nova!" Komisar je prebledel in si grizel ustnice. Gregorič ga je zaničljivo pogledal, prezirlji- vo pozdravil in šel. Drugi se pa niso upali ustavljati nevarnemu uradniku; šli so pred kresijo in pred prostijo in gledali "corpo- ra delicti." Vsem se je zdelo stvar malenkostna, a neprijetna in sitna zaradi vrišča, ki ga je gnal komisar.

Posvetovali so se, kaj bi bilo storiti, in veliko besedo je imel svetovalec Andrejko. Sklenili so pokloniti se generalu, mu izreči popolno vdanost in ogorčeno od- biti od meščanstva sum.

"In kakšno posebno čast mo- ramo izkazati gospodu genera- lu," je dostavil Andrejko, "kak- šno prav posebno čast."

"Ki ne bo predraga," je opom- nil drugi svetovalec in vteknil roko v žep.

(Dalje prihodnjic)

DNEVNE VESTI

Oblak rumenih metuljev je zakril solnce

San Francisco, 5. avgusta. — Milijone rumeno krilih metuljev se je dvignilo iznad Tahoe jezera in priletelo nad Sacramento dolino v Californiji. Oblak me- tuljev je bil 30 milj širok, in vze- lo je dve uri, predno so metulji preleteli gotovo točko. Avto- mobilni na cestah so morali ob- stati, da so očistili šipe avtov metuljev. Voda Tahoe jezera je bila teko gosto pokrita z matulji, da je postala rumena.

Litvinci zavrgli krščan- tvo, postali pogani

London, 5. avgusta. Poročila iz Varšave neznajajo, da su ljudje v nekem obsejnem mestu med Poljsko in Litvinsko, ka- kih 5000 po številu, zavrgli kr- šćanstvo in so postali pogani.

* Prelat Francis Spellman je bil imenovan za pomožnega šk- o- rebra me je sunil. Toda jaz sefa v Bostonu.

Mrtvec, ki je imel \$4000 v svojih čevljih

Harrisburg, Penna., 5. avgu- sta. Preteklo nedeljo je bil ubit od nekega avtomobila v bližini tega mesta Nikola Kuzmić, Hr- vat, star 43 let, ki je bil na potu v staro domovino. Truplo je bilo prepeljano v pogrebni zavod Thomas Richardsona v tem me- stu. Ko je pogrebnik pripravil truplo mrtveca in slekel čevlje, so padli na tla štirje bankovci, vsak po \$1000.00. V žepih svoje obleke je imel Kuzmić še \$122. Pogrebnik je izjavil, da bo po- slal denar sorodnikom na Hrvat- sko. Kuzmić je prišel iz Pitts- burgha.

* V prepiru radi baseballa, je v Danville, Ill., ustrelil 17 letni Paul Newberry svojega 14 let- nega brata Marka.

MALI OGLASI

Ženska išče

delo za hišna opravila. Istotam se tudi sprejme dekle ali žena na stanovanje. Vprašajte na 1106 E. 64th St.

Kupil bi

že rabljeno peč, za kuhanje, na plin in premog. Pokličite Hen- derson 0566. (185)

Stanovanje

se da v najem, pet sob, kopali- šče, furnez, klet. Odda se dru- žini brez otrok. Rent samo \$23 na mesec. Vprašajte na 1257 Norwood Rd. (185)

Frank Vauter, A. A. G. O. organist cerkve sv. Pavla na 40. cesti.

Poučuje igranje na piano in na orgljah. Tudi pripravlja kan- didate na skušnjo za A. A. G. O. spravevanje. Se vljudno pripo- roča.

818 E. 157th St.

Tel. GLenville 6431. (Sat.)

SLOVENSKA BRIVNICA Z DOBRO POSTREŽBO
F. A. GREDECE
6124 ST. CLAIR AVE.

Leopold Kushlan

SLOVENSKI

ODVETNIK

Cez dan:

513 ULMER BUILDING

Zvečer od 6. do 8.

6411 ST. CLAIR AVE.

Soba št. 7 Tel. HEND. 5195

Ob ardeh zvečer na

837 E. 237th St., Euclid, O.

Tel. KENmore 4455

Tel. CHerry 3982

Zelena žaba

Za "Ameriško Domovino" priredil M. U.

Vse se je zgodilo tako nenadoma — Nickina vrnitev in sedaj še to — da sta se komaj mogla zavedati, kaj se je bilo zgodilo.

"Prokleta dobričina je!" je vzkliknil O'Brien, da se nekoliko reši občutkov. "Sedaj pa Nick, pojdi in pospravi svoje stvari."

Ona je bila še vedno kakor omamljena, a sedaj se je trenutno zbrala. "Pat, obljubila sem ti. Le ene stvari te prosim. Nikdar me ne sprašuj o moji preteklosti, nikdar me ne sprašuj o tem, kar se je dogajalo tu. Morebiti boš vse izvedel itak od druge strani. Slutim, da boš. Sedaj pa bodiva praktična. Kako je z denarjem?"

"Ne skrbi; dovolj ga imam." Ona se je še obotavljala. "Omenila sem denar, ker ga lahko preskrbim, kolikor le hoče — to se pravi, ako ti hočeš tako."

On je zaklel. "Nehaj s tem, Nick. O tem nočem govoriti. Saj si me prosila, naj ne govorim o preteklosti. Nu, jaz ne bom. A tudi ti ne smeš."

Ona se je nasmehljala in stopila k njemu. "Ubogi Pat, žal mi je. Vidiš, težko je spreobrniti se na mah." Poljubila ga je in zbežala po stopnicah. Na vrhu pa je obstala. Iz daljave se je čulo, kako odhaja avtomobil. Očividno sta oba detektiva poslala Jacksona nekam. Pot je bila tedaj prosta. Sklonila se je preko ograje. Še nikdar se ni zdelo O'Brienu tako lepa. Dejala je: "Pat, ako se bova resnično poročila — oh, skoro prelepo je, da bi bilo resnično! — tedaj bi hotela imeti otročička, baš takega, kakor si ti — velikega otročička, modrih oči in hude jeze, kakršni si ti — a najzvestejšega prijatelja in pošteniaka, ki sem ga kedaj srečala pod milim nebom."

Pogledal jo je, a ona je zbežala.

XVIII. Lov

Naša povest se bliža koncu. Nekatere ob morju se nahaja Violeta Baynes, strmi v valove. Odrezana je od svoje matere in svojih prijateljev, a to vse samo vsled njene ljubezni, ki ji je zapovedala, naj se umakne, ker bi sicer oni, katere ljubi, trpeli. Morebiti pa je tudi ona sama nevarnost pretiravala. Vsekaror ji je bilo pri sreči trpko, ker ji ni zaupal oni, ki bi ji moral popolnoma zaupati. V duhu je preživljala vse grozote, solze so ji prihajale v oči. V dolgih, vročih nočeh ni mogla najti počitka.

Za njo pa vidimo Barrana, katerega preganja ona strašna stvar, ki je za njim, in pa tudi njegova slaba vest, vsled česar se je odločil, da pokonča to dekle.

Na njih sledi pa Graham — samcat — novodobni potujoči vitez v hitrem avtomobilu, ki brzi, da prispe še pravočasno, da jo reši pogube.

In nato, da uniči vso romanco, brzi policijski avtomobil, tako prozaičen in praktičen, a v njem uradniki s tiranico za Barranom in parom vklepov ter tudi kroglo, ako bo potrebna za ono brezimensko stvar, ki vodi in ukazuje Barranu. Niti časopisje ni vedelo za to ekspedicijo.

Z navdušenjem je zapustil Graham garažo, v kateri je bil shranjen običajno njegov avtomobil. Jutro je bilo jasno, nekoliko hladno — očividno se je bližala jesen. Avtomobil je bil popolnoma v redu, rezervar napolnjen do vrha z bencinom. Ze sam ropot stroja je pričal o nje-

ga brzini. "Počakaj, počakaj!" je govoril Graham vozilu, kakor bi govoril razumenemu konju. Ob tej zgodnji uri je bilo na cesti le malo prometa. Srečaval je poulične železnice, ki so vozile v mesto delavce, par težkih kamionov, in nekaj privatnih osebnih avtomobilov, v katerih so se vozili trgovci. Graham je zakrenil na tlakovano cesto, ki je peljala v Turnham Green. Tu je Graham zapodil avto z največjo brzo. Hitrost avtomobila je prijala njegovim živcem.

V Newbury-ju so se pripravljali za semenj. Čez trg je moral voziti počasneje. Tudi so bili na ulicah že otroci, ki so odhajali v šolo. Kmalu za mestcem je naletel na avtomobil. V njem sta sedeli dve starejši dami, a voznik in neko dekle sta se trudila, da premenjata počeno zračno cev. Grahamu se je mudilo. Pokrajina je postajala čedalje bolj enolična, nezanimiva — vse povsod polja brez dreves, pašniki, hiše, daleč druga od druge. Solnce je bilo že na nebu, pričelo je postajati vroče.

Kmalu za Marlborough-om se je cesta zožala, a Graham je moral voziti počasneje. Pred njim je po kačje vozil nek avtomobil, da na ta način premaga klanec. Dva možaka sta hodila, a druga dva sta skušala spraviti vozilo vrh griča. Graham je vprašal, dali bi jim lahko pomagal, oni pa so vsekakor uživali v svojem početju ter se mu prav lepo zahvalili. In tako je vozil Graham kmalu po griču navzdol ter vozil kmalu skozi Devizes. Baš za mestom se je pripetila nezgoda. Nek težak tovorni avtomobil je zadel v drug osební, a voznička je baš izpraševala policija. Ob poti je sedela ženska, obraz med rokami. Na tleh pa je ležal možki, pokrit s plaščem. Graham je ustavil in ponudil svojo pomoč. Stražnik pa je zmajal z glavo in se mu zahvalil. "Mrtev, gospod, je pošepetal Grahamu na uho ter pogledal pri tem ženico. "Ambulanca bo kmalu tu — hvala vam." Graham je odpeljal zamišljen. Ta dva sta

šla na deželo, da se poveselita lepega dne — o tem je pričala prtljaga na avtomobilu — a to je bil konec njihove veselja! Za Glastonbury-jem je Graham lahko zopet pogledal. Njegov prvi cilj je bil Taunton. Vozil je med močvirjem, milje in milje sava ravnica. Stroj je deloval izvrstno. Konečno je prispel v Taunton. Tu se je nekoliko ustavil, da poizveduje in tudi, da se nekoliko okrepa. Nato je vprašal nekega stražnika, ki je bil v službi na glavni cesti, deli je videl kaj avtomobilov znamke Daimler. Sicer je nastopil stražnik službo šele zjutraj, vendar pa ni videl nobenega avtomobila, ki bi bil imel številko, ki mu jo je navedel Graham, kakortudi ni videl osebnosti, katerih popis mu je Graham sporočil. Stražnik pa je bil jako uslužen in se je hotel posvetovati s svojimi tovariši ter jih izprašati. Graham je bil obupan. Prvič na svoji poti se je zavedel, kako brezupno je njegovo početje. Dokler je vozil proti vzhodu, je vedel, da gre v pravo smer. Kam pa sedaj: Exeter ali Barnstable? Usoda vsega podjetja je morebiti odvisna od odločitve. O početju policije ni vedel ničesar. Šel je sicer pred svojim odhodom v Scotland Yard, a je izvedel, da sta Hendon in Watkins nekam odšla — in nihče mu ni hotel povedati, kam. Zato jima je ostavil v uradu le pismo. Jezilo pa ga je, da se sploh nanju obrača po tem, kar je Hendon počel z njim ob napadu na Barrana — in vsled tega tudi ni pričakoval od njihove bogve koliko pomoči. Po zakuski je bil nekoliko bolj miren. Ko je pljčal račun, je vzel novce. "Glava: Barnstable in North Devon — naprotno: Exeter in jug." No, več je padel na mizo, kvišku je bila obrnjena glava. "Tedad Barnstable," se je odločil Graham v največje začudenje natakarike, ki je čakala napitnine.

Na poštenem uradu je ostavil vest za O'Briena, a nato takoj odpeljal. Še daleč je do Cornwalla, si je priznal v duhu, a na vsak način mora hiteti, da doteče one druge, še predno prisplo na mesto.

Ob nabrežju v Barnstable je prišel prvi žarek upanja. Na strani ceste je ugledal avtomobil znamke Daimler. Nikogar ni bilo v avtomobilu. Stražnik pa si je zapisoval njega številko. Graham se je približal: razočaran je bil, ko je videl, da ni na avtomobilu številke, katero je on iskal. Stražnik ga je sumljivo pogledal: "Ali ste v kak zvezi s tem vozilom?"

"Nikakor ne," je odvrnil smehljaše Graham. "Vendar pa iščem neke svoje prijatelje, ki so se morali tu skozi peljati in sicer v nekem Daimler avtomobilu."

"Kar bom jaz izvedel od teh ljudi, je to," je pojasnjeval stražnik, "zakaj puščajo svoje vozilo kar na cesti in s tem ovirajo promet."

Graham je soglašal z njim in nadaljeval pogovor o Daimler avtomobilih. "Sedaj se spominjam," je dejal stražnik ter je spravil svojo beležnico. "Sinoči je neka družba prav hitro vozila skozi mesto — strašno se jim je mudilo. Jaz sem bil baš v službi na mostu. Zaustavljal pa jih je promet pred njimi in gospod, ki je vozil avtomobil, je strašno krel — vsaj po tem sem lahko sklepal, da je gospod." Povedano naj bo, da je bil stražnik v svojem zasebnem življenju član komunistične organizacije.

Graham je postal pozoren: "Kak pa je bil?"

"Precej velik možak, temnega obraza in črnih brk. Dejal sem mu: 'Gospod, vendar ne morete zahtevati, da bi bila cesta samo za vas.' 'Pogledal me je strašno jezno, a se je takoj premislil in govoril nato kaj vljudno. Dejal je: 'Vozim nekega bolnika, ki bi ga rad spravil čimprej domov.' Pogledal sem v avtomobil in res je sedel tam nek možki, ki je bil ves zavrt in je imel klobuk pognjen globoko na obraz. Poleg njega pa je sedel drug, katerega sem smatral za slugo."

Graham je bil sedaj ves v ognju. Razburjeno je vprašal: "Številke pa si niste zapisali?"

"Sem, gospod. Mislim sem si, da bi utegnil morebiti gospod imeti kasneje kak si tnosti."

"Graham je nestrpno čakal, medtem ko je stražnik izlekkel beležnico in listal po njej. 'Tu je: A. B. 1342.'"

"Ste gotovi?" Iz Grahamovih besed je zvenelo razočaranje.

"Gotov. Trenutek še!" Stražnik ga je pozorno gledal. "Ali iščete kak poseben avtomobil znamke Daimler?"

"Da, P. X. 10782," je odvrnil Graham.

"Hm," stražnik je postal sedaj popolnoma uraden. "Ali smem vprašati, zakaj?"

"Predolgo bi bilo, da vam pri-povedujem. Moram jih na vsak način doteči. Popis oseb se sicer docela vjema — le številka je napačna."

"Ali ne bi hoteli z menoj na stražnico?" je vprašal stražnik, ki je pričel sumiti nekaj zlega.

"Nimam časa," je odvrnil Graham. "Moram naprej — am-

pak zakaj?"

"Ali vas smem vprašati, čemu iščete te gospode? Ali so vaši prijatelji?"

"Prijatelji! Moji najhujši sovražniki so. Pravim vam, moram jih doteči."

"O, tedaj nekaj veste o njih?"

"Naznanil sem jih Scotland Yardu," je odvrnil Graham. Sedaj se je stražnikov obraz zjasnil. "Zakaj mi niste tega takoj povedali. Naročeno nam je, naj pazimo na nek avtomobil znamke Daimler, ki nosi to številko, a v njem družba, kakršno sem videl — zato sem si tudi zapisal to številko. Za enim možakom, družbe je izdana tiranica — a temu je ime Barran."

Graham je razumel. Vskliknil je: "Izbegla vam je lepa prilika: premenili so številko." Stražnik pa je napravil tako obupan in razočaran obraz, da se je moral Graham nehote zasmejati. "Nikar ne obupajte. Saj ni še vse izgubljeno. Pojdite na stražnico in javite to številko. Prav gotov sem, da so oni. In sporočite to po vsem Cornwallu — kajti tjakaj so namenjeni."

"Za kaj pa se gre? Umor?" Graham pa ni slišal več, ker je tekel proti svojemu avtomobilu. "Preko mostu?" je vprašal mimogrede.

"Da, gospod — cesta v Bideford — okolo osme sinoči. 'In že je Graham oddrvel. Med vožnjo je imel časa za premišljevanje. Ni bil gotov, dali zna Wilkins voziti avtomobil, vendar pa je vedel, da ga zna oni tretji. Najbrž se bosta voznila tedaj menjavala in bodo vozili brez prestanka. Ako pa so oni tako storili, bo lahko storil tudi on, čeprav je sam."

V Bidefordu je izvedel od stražnika, da je Daimler vozil skozi mesto. Zopet je Grahamu pomagal Barranova neukrotljiva jeznost. Stražnik se ga je dobro spominjal, ker je strašno

se vrši

V PONDELJEK, 15. AVGUSTA
VLAK N. Y. CENTRAL ŽELEZNICE ODPELJE IZ TERMINAL POSTAJE

iz Clevelanda ob 6 zjutraj
iz Linndale ob 6:12 zjutraj
Dospje v Carey ob 3:50 zjutraj

SE VRNE:
Odpelje iz Carey ob 5:30 popoldne
v Linndale ob 8:09 zvečer
v Cleveland ob 8:20 zvečer

Voznja na obo kraja je \$2.75; otroci od 5. do 12. leta polovico
VOCNE LISTKE IN DRUGE INFORMACIJE LAHKO DOBITE PRI

FRANK SUHADOLNIKU
6107 St. Clair Avenue

V drugih mestih

smo dobili zveze s pogrebniki, ki so znani in zanesljivi in tako lahko vršimo potom brzjava vse podrobnosti glede pogrebv v to, ali iz tega mesta.

Naša špecialiteta je, da prevzamemo vso odgovornost. Vsa-ko najmanjšo podrobnost, naj bo še tako malenkostna, se lahko brez skrbi prepusti v našo oskrbo.

AUGUST F. SVETEK
FUNERAL DIRECTOR

478 EAST 152ND ST.
KENMORE 2016

7-25 Copyright, 1932, by Central Press Association, Inc.

—DA SO AVTOMOBILISTI V U. S. ČAKALI SKORO 35 LET, DA SE JE ZASVETILA PRVA SIGNALNA LUČ.

—DA V INDIJI POSTAVLJAJO ŽIVO ČLOVEŠKO VADO, KADAR LOVIJO TIGRE.

—DA JE DOBILA OVELICA DALIJA IME PO ANDREW DAHL, KI JE ODKRIL TO CVETLICO V MEHIKI LETA 1874

šla na deželo, da se poveselita lepega dne — o tem je pričala prtljaga na avtomobilu — a to je bil konec njihove veselja! Za Glastonbury-jem je Graham lahko zopet pogledal. Njegov prvi cilj je bil Taunton. Vozil je med močvirjem, milje in milje sava ravnica. Stroj je deloval izvrstno. Konečno je prispel v Taunton. Tu se je nekoliko ustavil, da poizveduje in tudi, da se nekoliko okrepa. Nato je vprašal nekega stražnika, ki je bil v službi na glavni cesti, deli je videl kaj avtomobilov znamke Daimler. Sicer je nastopil stražnik službo šele zjutraj, vendar pa ni videl nobenega avtomobila, ki bi bil imel številko, ki mu jo je navedel Graham, kakortudi ni videl osebnosti, katerih popis mu je Graham sporočil. Stražnik pa je bil jako uslužen in se je hotel posvetovati s svojimi tovariši ter jih izprašati. Graham je bil obupan. Prvič na svoji poti se je zavedel, kako brezupno je njegovo početje. Dokler je vozil proti vzhodu, je vedel, da gre v pravo smer. Kam pa sedaj: Exeter ali Barnstable? Usoda vsega podjetja je morebiti odvisna od odločitve. O početju policije ni vedel ničesar. Šel je sicer pred svojim odhodom v Scotland Yard, a je izvedel, da sta Hendon in Watkins nekam odšla — in nihče mu ni hotel povedati, kam. Zato jima je ostavil v uradu le pismo. Jezilo pa ga je, da se sploh nanju obrača po tem, kar je Hendon počel z njim ob napadu na Barrana — in vsled tega tudi ni pričakoval od njihove bogve koliko pomoči. Po zakuski je bil nekoliko bolj miren. Ko je pljčal račun, je vzel novce. "Glava: Barnstable in North Devon — naprotno: Exeter in jug." No, več je padel na mizo, kvišku je bila obrnjena glava. "Tedad Barnstable," se je odločil Graham v največje začudenje natakarike, ki je čakala napitnine.

Na poštenem uradu je ostavil vest za O'Briena, a nato takoj odpeljal. Še daleč je do Cornwalla, si je priznal v duhu, a na vsak način mora hiteti, da doteče one druge, še predno prisplo na mesto.

Ob nabrežju v Barnstable je prišel prvi žarek upanja. Na strani ceste je ugledal avtomobil znamke Daimler. Nikogar ni bilo v avtomobilu. Stražnik pa si je zapisoval njega številko. Graham se je približal: razočaran je bil, ko je videl, da ni na avtomobilu številke, katero je on iskal. Stražnik ga je sumljivo pogledal: "Ali ste v kak zvezi s tem vozilom?"

"Nikakor ne," je odvrnil smehljaše Graham. "Vendar pa iščem neke svoje prijatelje, ki so se morali tu skozi peljati in sicer v nekem Daimler avtomobilu."

"Kar bom jaz izvedel od teh ljudi, je to," je pojasnjeval stražnik, "zakaj puščajo svoje vozilo kar na cesti in s tem ovirajo promet."

Graham je soglašal z njim in nadaljeval pogovor o Daimler avtomobilih. "Sedaj se spominjam," je dejal stražnik ter je spravil svojo beležnico. "Sinoči je neka družba prav hitro vozila skozi mesto — strašno se jim je mudilo. Jaz sem bil baš v službi na mostu. Zaustavljal pa jih je promet pred njimi in gospod, ki je vozil avtomobil, je strašno krel — vsaj po tem sem lahko sklepal, da je gospod." Povedano naj bo, da je bil stražnik v svojem zasebnem življenju član komunistične organizacije.

Graham je postal pozoren: "Kak pa je bil?"

"Precej velik možak, temnega obraza in črnih brk. Dejal sem mu: 'Gospod, vendar ne morete zahtevati, da bi bila cesta samo za vas.' 'Pogledal me je strašno jezno, a se je takoj premislil in govoril nato kaj vljudno. Dejal je: 'Vozim nekega bolnika, ki bi ga rad spravil čimprej domov.' Pogledal sem v avtomobil in res je sedel tam nek možki, ki je bil ves zavrt in je imel klobuk pognjen globoko na obraz. Poleg njega pa je sedel drug, katerega sem smatral za slugo."

Graham je bil sedaj ves v ognju. Razburjeno je vprašal: "Številke pa si niste zapisali?"

"Sem, gospod. Mislim sem si, da bi utegnil morebiti gospod imeti kasneje kak si tnosti."

"Graham je nestrpno čakal, medtem ko je stražnik izlekkel beležnico in listal po njej. 'Tu je: A. B. 1342.'"

"Ste gotovi?" Iz Grahamovih besed je zvenelo razočaranje.

"Gotov. Trenutek še!" Stražnik ga je pozorno gledal. "Ali iščete kak poseben avtomobil znamke Daimler?"

"Da, P. X. 10782," je odvrnil Graham.

"Hm," stražnik je postal sedaj popolnoma uraden. "Ali smem vprašati, zakaj?"

"Predolgo bi bilo, da vam pri-povedujem. Moram jih na vsak način doteči. Popis oseb se sicer docela vjema — le številka je napačna."

"Ali ne bi hoteli z menoj na stražnico?" je vprašal stražnik, ki je pričel sumiti nekaj zlega.

"Nimam časa," je odvrnil Graham. "Moram naprej — am-

pak zakaj?"

"Ali vas smem vprašati, čemu iščete te gospode? Ali so vaši prijatelji?"

"Prijatelji! Moji najhujši sovražniki so. Pravim vam, moram jih doteči."

"O, tedaj nekaj veste o njih?"

"Naznanil sem jih Scotland Yardu," je odvrnil Graham. Sedaj se je stražnikov obraz zjasnil. "Zakaj mi niste tega takoj povedali. Naročeno nam je, naj pazimo na nek avtomobil znamke Daimler, ki nosi to številko, a v njem družba, kakršno sem videl — zato sem si tudi zapisal to številko. Za enim možakom, družbe je izdana tiranica — a temu je ime Barran."

Graham je razumel. Vskliknil je: "Izbegla vam je lepa prilika: premenili so številko." Stražnik pa je napravil tako obupan in razočaran obraz, da se je moral Graham nehote zasmejati. "Nikar ne obupajte. Saj ni še vse izgubljeno. Pojdite na stražnico in javite to številko. Prav gotov sem, da so oni. In sporočite to po vsem Cornwallu — kajti tjakaj so namenjeni."

"Za kaj pa se gre? Umor?" Graham pa ni slišal več, ker je tekel proti svojemu avtomobilu. "Preko mostu?" je vprašal mimogrede.

"Da, gospod — cesta v Bideford — okolo osme sinoči. 'In že je Graham oddrvel. Med vožnjo je imel časa za premišljevanje. Ni bil gotov, dali zna Wilkins voziti avtomobil, vendar pa je vedel, da ga zna oni tretji. Najbrž se bosta voznila tedaj menjavala in bodo vozili brez prestanka. Ako pa so oni tako storili, bo lahko storil tudi on, čeprav je sam."

V Bidefordu je izvedel od stražnika, da je Daimler vozil skozi mesto. Zopet je Grahamu pomagal Barranova neukrotljiva jeznost. Stražnik se ga je dobro spominjal, ker je strašno

se vrši

V PONDELJEK, 15. AVGUSTA
VLAK N. Y. CENTRAL ŽELEZNICE ODPELJE IZ TERMINAL POSTAJE

iz Clevelanda ob 6 zjutraj
iz Linndale ob 6:12 zjutraj
Dospje v Carey ob 3:50 zjutraj

SE VRNE:
Odpelje iz Carey ob 5:30 popoldne
v Linndale ob 8:09 zvečer
v Cleveland ob 8:20 zvečer

Voznja na obo kraja je \$2.75; otroci od 5. do 12. leta polovico
VOCNE LISTKE IN DRUGE INFORMACIJE LAHKO DOBITE PRI

FRANK SUHADOLNIKU
6107 St. Clair Avenue

V drugih mestih

smo dobili zveze s pogrebniki, ki so znani in zanesljivi in tako lahko vršimo potom brzjava vse podrobnosti glede pogrebv v to, ali iz tega mesta.

Naša špecialiteta je, da prevzamemo vso odgovornost. Vsa-ko najmanjšo podrobnost, naj bo še tako malenkostna, se lahko brez skrbi prepusti v našo oskrbo.

AUGUST F. SVETEK
FUNERAL DIRECTOR

478 EAST 152ND ST.
KENMORE 2016

7-25 Copyright, 1932, by Central Press Association, Inc.

—DA SO AVTOMOBILISTI V U. S. ČAKALI SKORO 35 LET, DA SE JE ZASVETILA PRVA SIGNALNA LUČ.

—DA V INDIJI POSTAVLJAJO ŽIVO ČLOVEŠKO VADO, KADAR LOVIJO TIGRE.

—DA JE DOBILA OVELICA DALIJA IME PO ANDREW DAHL, KI JE ODKRIL TO CVETLICO V MEHIKI LETA 1874

—DA SO AVTOMOBILISTI V U. S. ČAKALI SKORO 35 LET, DA SE JE ZASVETILA PRVA SIGNALNA LUČ.

—DA V INDIJI POSTAVLJAJO ŽIVO ČLOVEŠKO VADO, KADAR LOVIJO TIGRE.

—DA JE DOBILA OVELICA DALIJA IME PO ANDREW DAHL, KI JE ODKRIL TO CVETLICO V MEHIKI LETA 1874

—DA SO AVTOMOBILISTI V U. S. ČAKALI SKORO 35 LET, DA SE JE ZASVETILA PRVA SIGNALNA LUČ.

—DA V INDIJI POSTAVLJAJO ŽIVO ČLOVEŠKO VADO, KADAR LOVIJO TIGRE.

—DA JE DOBILA OVELICA DALIJA IME PO ANDREW DAHL, KI JE ODKRIL TO CVETLICO V MEHIKI LETA 1874

—DA SO AVTOMOBILISTI V U. S. ČAKALI SKORO 35 LET, DA SE JE ZASVETILA PRVA SIGNALNA LUČ.

—DA V INDIJI POSTAVLJAJO ŽIVO ČLOVEŠKO VADO, KADAR LOVIJO TIGRE.

—DA JE DOBILA OVELICA DALIJA IME PO ANDREW DAHL, KI JE ODKRIL TO CVETLICO V MEHIKI LETA 1874

—DA SO AVTOMOBILISTI V U. S. ČAKALI SKORO 35 LET, DA SE JE ZASVETILA PRVA SIGNALNA LUČ.

—DA V INDIJI POSTAVLJAJO ŽIVO ČLOVEŠKO VADO, KADAR LOVIJO TIGRE.

—DA JE DOBILA OVELICA DALIJA IME PO ANDREW DAHL, KI JE ODKRIL TO CVETLICO V MEHIKI LETA 1874

šla na deželo, da se poveselita lepega dne — o tem je pričala prtljaga na avtomobilu — a to je bil konec njihove veselja! Za Glastonbury-jem je Graham lahko zopet pogledal. Njegov prvi cilj je bil Taunton. Vozil je med močvirjem, milje in milje sava ravnica. Stroj je deloval izvrstno. Konečno je prispel v Taunton. Tu se je nekoliko ustavil, da poizveduje in tudi, da se nekoliko okrepa. Nato je vprašal nekega stražnika, ki je bil v službi na glavni cesti, deli je videl kaj avtomobilov znamke Daimler. Sicer je nastopil stražnik službo šele zjutraj, vendar pa ni videl nobenega avtomobila, ki bi bil imel številko, ki mu jo je navedel Graham, kakortudi ni videl osebnosti, katerih popis mu je Graham sporočil. Stražnik pa je bil jako uslužen in se je hotel posvetovati s svojimi tovariši ter jih izprašati. Graham je bil obupan. Prvič na svoji poti se je zavedel, kako brezupno je njegovo početje. Dokler je vozil proti vzhodu, je vedel, da gre v pravo smer. Kam pa sedaj: Exeter ali Barnstable? Usoda vsega podjetja je morebiti odvisna od odločitve. O početju policije ni vedel ničesar. Šel je sicer pred svojim odhodom v Scotland Yard, a je izvedel, da sta Hendon in Watkins nekam odšla — in nihče mu ni hotel povedati, kam. Zato jima je ostavil v uradu le pismo. Jezilo pa ga je, da se sploh nanju obrača po tem, kar je Hendon počel z njim ob napadu na Barrana — in vsled tega tudi ni pričakoval od njihove bogve koliko pomoči. Po zakuski je bil nekoliko bolj miren. Ko je pljčal račun, je vzel novce. "Glava: Barnstable in North Devon — naprotno: Exeter in jug." No, več je padel na mizo, kvišku je bila obrnjena glava. "Tedad Barnstable," se je odločil Graham v največje začudenje natakarike, ki je čakala napitnine.

Na poštenem uradu je ostavil vest za O'Briena, a nato takoj odpeljal. Še daleč je do Cornwalla, si je priznal v duhu, a na vsak način mora hiteti, da doteče one druge, še predno prisplo na mesto.

Ob nabrežju v Barnstable je prišel prvi žarek upanja. Na strani ceste je ugledal avtomobil znamke Daimler. Nikogar ni bilo v avtomobilu. Stražnik pa si je zapisoval njega številko. Graham se je približal: razočaran je bil, ko je videl, da ni na avtomobilu številke, katero je on iskal. Stražnik ga je sumljivo pogledal: "Ali ste v kak zvezi s tem vozilom?"

"Nikakor ne," je odvrnil smehljaše Graham. "Vendar pa iščem neke svoje prijatelje, ki so se morali tu skozi peljati in sicer v nekem Daimler avtomobilu."

"Kar bom jaz izvedel od teh ljudi, je to," je pojasnjeval stražnik, "zakaj puščajo svoje vozilo kar na cesti in s tem ovirajo promet."

Graham je soglašal z njim in nadaljeval pogovor o Daimler avtomobilih. "Sedaj se spominjam," je dejal stražnik ter je spravil svojo beležnico. "Sinoči je neka družba prav hitro vozila skozi mesto — strašno se jim je mudilo. Jaz sem bil baš v